

Sygn. akt II AKa 96/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2021r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA - Katarzyna Capałowska

SO (del.) - Anna Nowakowska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy - Katarzyna Rucińska

oraz oskarżycieli posiłkowych – Banku (...) S.A. z siedzibą w W. i Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo -Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 lipca 2021 roku

sprawy:

1. R. S. (1) syna R. i C. z domu P.,

urodz. w dniu (...) w Z. oskarżonego o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. O. S. syna M. i B. z domu K., urodz. (...) w W. oskarżonego o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

3. M. J. syna H. i H. z domu B., urodz. (...) w O. oskarżonego o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

4. J. T. syna T. i L. z domu R., urodz. (...) w K. oskarżonego o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. x 2

5. Z. O. syna J. i M. z domu P., urodz. (...) w G. oskarżonego o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

6. K. K. (poprzednio R.) z domu M., córki F. i L. z domu S., urodz. (...) w K. oskarżonej o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k.

7. K. M. (1) syna H. i A. z domu N., urodz. (...) w Z. oskarżonego o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

8. B. B. (2) syna J. i A. z domu B., urodz. (...) w B. oskarżonego o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

9. A. S. syna S. i H. z domu W., urodz. (...) w H. oskarżonego o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego B. B. (2)

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 8 grudnia 2020 roku sygn. akt V K 96/18

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego Z. O. kwotę 1200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) z tytułu udziału w sprawie obrońcy z wyboru przed sądem odwoławczym;**
- 3. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami z tego tytułu obciążając Skarbu Państwa.**

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 96/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 8 grudnia 2020r., sygn. akt V K 96/18.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

#oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

#obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść #na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania		

			dowodowego w postępowaniu odwoławczym.		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie prowadzono postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym.			

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty # zasadne # częściowo zasadny # niezasadne	
1-6	<p>apelacji prokuratora</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p> <p>1. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 147 § 2b, art. 167 k.p.k., art. 170 k.p.k., art. 171 § 2 i 6 k.p.k., art. 333 § 1 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 399 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w odniesieniu do:</p> <ul style="list-style-type: none"> - czynu I zarzucanego oskarżonemu R. S. (1), - czynu II zarzucanego oskarżonemu O. S., - czynu III zarzucanego oskarżonemu M. J., - czynów IV i V zarzucanych oskarżonemu J. T., - czynu VI zarzucanego oskarżonemu Z. O., - czynów VII i VIII zarzucanych oskarżonej K. K., - czynu IX zarzucanego oskarżonemu K. M. (1), - czynu X zarzucanego oskarżonemu B. B. (2), - czynu XI zarzucanego oskarżonemu A. S., 	

poprzez nieuwzględnienie przy wydawaniu wyroku wszystkich mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów ujawnionych na rozprawie, oparcie ustaleń na części zebranego materiału dowodowego, nieuwzględnienie wszystkich okoliczności dla oskarżonych niekorzystnych, rozstrzygnięcie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonych oraz wadliwą, nie odpowiadającą zasadom logiki i doświadczenia życiowego ocenę poszczególnych dowodów – w odniesieniu do wyjaśnień oskarżonych R. S. (1), O. S., M. J., J. T., Z. O., K. K., K. M. (1), B. B. (2), A. S., zeznań świadków M. C. (1), B. S. (1), L. H., A. T., K. M. (2), A. G. i R. M., P. F. (1), M. M. (3), I. K., M. D., K. C., W. B., M. K., J. N., J. R., R. G., A. P. (1), I. W., A. P. (2), A. O., K. M. (3), dokumentacji pożyczkowej i kredytowej oraz pozostałych dowodów, pochodzących także od organów podatkowych i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, dotyczących zatrudnienia i dochodów R. S. (1) i Z. O. oraz pozostałych oskarżonych, dokumentacji złożonej w ostatnim terminie rozprawy przed zamknięciem przewodu sądowego, a dotyczącej Z. O. oraz dowodów z dokumentacji Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej w (...) Bank (...) S.A. (wcześniej (...) S.A.), a ponadto przez:

- prowadzenie rozprawy w sposób ukierunkowany na dokonanie ustaleń dotyczących w swojej istocie jedynie fragmentów zarzutów aktu oskarżenia, odnoszących się wyłącznie do rzetelności zaświadczeń i umów dołączonych do dokumentacji pożyczkowej i

pominięciu dowodów mających na celu zweryfikowanie pozostałych okoliczności faktycznych w kontekście zarzuconych oskarżonym czynów i treści zarzutów aktu oskarżenia, a odnoszących się do:

- podstaw i okoliczności zawarcia tych umów i ich treści,

- zamiaru jaki kierował oskarżonymi,

- zabezpieczeń ustanawianych w związku z zawarciem tych umów,

- przekazania środków z tych umów na rzecz innych osób,

- spłat dokonywanych z majątku pokrzywdzonej instytucji finansowej,

- zawierania umów bez ich właściwej weryfikacji przez przedstawicieli pokrzywdzonej (...) w W., bez zadania pożyczkobiorcom jakichkolwiek pytań dotyczących ich sytuacji i zaciąganego zobowiązania, niekiedy po godzinach urzędowania tej instytucji,

- roli oskarżonych w procederze niegospodarności odnoszącej się do mienia Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej w W.,

- . bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie świadka złożonych przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia w odniesieniu do świadków R. K. i M. G., jak również bezpodstawne oddalenie pytań oskarżyciela publicznego do świadka P. F. (2);

- . zobowiązanie prokuratora do określenia dla dowodów z przesłuchania świadków wskazanych w akcie oskarżenia, jakie okoliczności mają być

udowodnione, podczas gdy aktualne brzmienie art. 333 § 1 k.p.k. nie przewiduje wskazywania przez oskarżyciela tez dowodowych dla dowodów, o których przeprowadzenie oskarżyciel wnosi w akcie oskarżenia;

. nieprawidłową ocenę dowodów w zakresie dokumentacji przedkładanej przez oskarżonych w kontekście ich faktycznego zatrudnienia i dochodów, celu dla którego zaciągane były zobowiązania pożyczkowe oraz zamiaru ich spłaty przez samych oskarżonych – pożyczkobiorców, jak również poprzez uznanie, że R. S. (1) i Z. O. podczas zawierania umów posłużyli się rzetelnymi dokumentami i nie składali nierzetelnych oświadczeń, podczas gdy z samej treści zawartych umów pożyczki wynika, że oskarżeni ci składali nierzetelne oświadczenia;

. nieprawidłowe uznanie, że zaświadczenia o zatrudnieniu i dochodach wymienione w czynach przypisanych oskarżonym O. S., M. J., J. T., K. R., K. M. (1), A. S. są podrobione, podczas gdy zaświadczenia te poświadczały nieprawdę oraz stanowiły nierzetelne oświadczenia w rozumieniu wynikającym z treści art. 297 § 1 k.k.,

. pominięcie, w szczególności w odniesieniu do oskarżonych R. S. (1) i Z. O., że treść relacji i stosunków wiążących pożyczkobiorców z M. C. (1) w kontekście zawieranych w (...) w W. umów pożyczki, a w zakresie jednego z czynów także co do (...) Bank (...) S.A. (wcześniej (...) S.A.), a zwłaszcza zobowiązań powstałych w ten sposób dla oskarżonych względem M. C. (1), mając na uwadze fakt, że środki z pożyczki niejednokrotnie (jak w

przypadku Z. O. czy R. S. (1)) miały stać się jednocześnie przedmiotem umów zawartych przez oskarżonych z M. C. (1) (częściowo także z H. C.) i fakt przekazania M. C. (1) środków z pożyczek, rodziła dla oskarżonych obowiązek ujawnienia w składanych pokrzywdzonym instytucjom finansowym oświadczeniach tych zobowiązań łączących ich z M. C. (1), albowiem są to istotne okoliczności dla udzielenia wsparcia finansowego, a ponadto mogące mieć wpływ na wstrzymanie albo ograniczenie wysokości udzielonego wsparcia finansowego,

- . odstąpienie przez Sąd od uprzedzenia obecnych na rozprawie stron o możliwości zakwalifikowania wszystkich czynów objętych aktem oskarżenia według innego przepisu prawnego;

- . odstąpienie przez Sąd od utrwalania przebiegu rozprawy;

- co w konsekwencji skutkowało uniewinnieniem oskarżonych R. S. (2) i Z. O. od czynów zarzuconych im w akcie oskarżenia oraz przyjęciem, iż wszystkim pozostałym oskarżonym w ramach wszystkich zarzuconych im czynów można przypisać jedynie przestępne posłużenie się podrobioną i nierzetelną dokumentacją, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego w kontekście konieczności obiektywnego wyjaśnienia przez Sąd wszystkich istotnych okoliczności sprawy – w szczególności mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy, w tym treść dokumentacji pożyczkowej i kredytowej i innych informacji od pokrzywdzonych instytucji,

częściowo wyjaśnienia samych oskarżonych oraz zeznania świadków, prowadzić musi do wniosku, iż oskarżeni dopuścili się popełnienia wszystkich czynów zarzuconych im w akcie oskarżenia, to jest w odniesieniu do wszystkich oskarżonych posłużenia się nierzetelną dokumentacją i składania nierzetelnych oświadczeń przy zawieraniu pożyczek w Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej w W., jak również pomocnictwa do niegospodarności i przywłaszczenia środków finansowych tej instytucji finansowej, a w odniesieniu do K. K. także przestępnego doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank (...) S.A. (wcześniej (...) S.A.), to jest dopuszczenia się przestępstw szczegółowo sformułowanych co do opisów czynów zabronionych i ich kwalifikacji prawnych, w kształcie wskazanym w zarzutach aktu oskarżenia dotyczących wszystkich oskarżonych w niniejszej sprawie;

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 366 § 1 k.p.k., art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez nieprecyzyjne sformułowanie w zakresie wszystkich czynów przypisanych wszystkim oskarżonym, to jest O. S., M. J., J. T., K. K., K. M. (1), B. B. (2), A. S., treści opisów tych czynów przez:

- odstąpienie od wskazania w odniesieniu do każdego z przestępstw przypisanych oskarżonym, że zostało ono popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

- w odniesieniu do przestępstw na szkodę Spółdzielczej Kasy

Oszczędnościowo-Kredytowej w W. nieprecyzyjne wskazanie miejsca popełnienia przestępstw, z pominięciem, że czyny te popełniono również w innych miejscach, to jest także w B.,

- nieprawidłowe wskazanie w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej K. R. w punkcie XV, iż działała ona wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, podczas gdy oskarżona działała jeszcze z innymi ustalonymi osobami,

- odstąpienie od wskazania w treści opisów czynów przypisanych na czym szczegółowo polegała nierzetelność dokumentów przedkładanych w pokrzywdzonych instytucjach finansowych,

- odstąpieniu od wskazania w treści czynów przypisanych, że oskarżeni w ramach przypisanych im czynów wyrządzili pokrzywdzonym instytucjom finansowym szkodę majątkową w określonych rozmiarach i jednoznacznego wskazania na czym polegało wyrządzenie tej szkody i wskazania rozmiaru tej szkody;

III. rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonym kar i kar łącznych, poprzez skazanie:

- O. S. za przypisane w punkcie II wyroku przestępstwo na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 1 roku;

- M. J. za przypisane w punkcie V wyroku przestępstwo na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 1 roku;

- J. T. za przypisane mu w punktach VIII i IX wyroku przestępstwa na kary odpowiednio 1 roku pozbawienia wolności oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności, kary łącznej 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 3 lat;

- K. K. za przypisane w punktach XIV i XV wyroku przestępstwa na kary odpowiednio 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 3 miesięcy pozbawienia wolności, kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 1 roku;

- K. M. (1) za przypisane w punkcie XIX wyroku przestępstwo na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 1 roku;

- B. B. (2) za przypisane mu w punkcie XXII wyroku przestępstwo na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 3 lat;

- A. S. za przypisane w punkcie XXV wyroku przestępstwo na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 1 roku;

podczas gdy całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, a w szczególności wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów, których dopuścili się wymienieni oskarżeni, stopień ich winy, sposób i okoliczności popełnienia czynów, zachowanie oskarżonych

po popełnieniu przestępstw, popełnienie czynów zabronionych wspólnie i w porozumieniu z inną osobą bądź innymi osobami, działanie oskarżonych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jak również względ na cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć kara i zastosowany środek karny w stosunku do oskarżonych oraz społeczne poczucie sprawiedliwości, przemawiają za wymierzeniem oskarżonym surowszych kar, to jest:

- O. S. kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 3 lat oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

- M. J. kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 3 lat oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 15 złotych każda stawka;

- J. T. kar za każdy czyn po 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka, kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 3 lat, kary łącznej grzywny w wymiarze 75 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka;

- K. K. na kary odpowiednio 1 roku pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka, kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej

wykonania tytułem próby na okres 3 lat, kary łącznej grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka;

- K. M. (1) kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 3 lat oraz grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka;

- B. B. (2) kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 3 lat oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka;

- A. S. kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 3 lat oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka;

IV. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 46 § 1 k.k. i art. 56 k.k. oraz art. 4 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię tych przepisów w odniesieniu do oskarżonych A. S., O. S., M. J., K. K., K. M. (1), B. B. (2) i J. T. polegającą na uznaniu, że wysokość orzeczonych kwot w ramach naprawienia szkody powinna być uwarunkowana charakterem czynów przypisanych oskarżonym i okolicznościami dotyczącymi sprawców, podczas gdy obowiązek ten został orzeczony przez Sąd jako środek kompensacyjny, w związku z czym powinien zostać orzeczony w wysokości odpowiadającej rozmiarowi wyrządzonej szkody, a przynajmniej nie powinien zostać orzeczony w wysokości niższej niż wskazana we wniosku o orzeczenie naprawienia szkody

złożonym przez oskarżyciela wraz z aktem oskarżenia w ramach wniosku o orzeczenie kary, któremu to stanowisku nie sprzeciwił się przedstawiciel pokrzywdzonej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej w W.;

V. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 415 § 1 k.p.k. poprzez orzeczenie częściowego naprawienia szkody wobec oskarżonego M. J., podczas gdy roszczenie to jest przedmiotem innego postępowania;

VI. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 624 § 1 k.p.k., polegającą na przyjęciu w punkcie XXVIII wyroku, że istniały podstawy do uznania, iż uiszczenie kosztów sądowych przez oskarżonych B. B. (2) i A. S. ponad kwoty po 180 złotych byłoby zbyt uciążliwe dla oskarżonych ze względu na ich sytuację majątkową i na tej podstawie częściowym zwolnieniu wymienionych oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie w częściach na nich przypadających, podczas gdy sytuacja majątkowa i możliwości zarobkowe wymienionych oskarżonych pozwalają na uiszczenie opłat i pozostałych kosztów sądowych w całości.

Zarzuty apelacji

obrońcy oskarżonego B.

B.

zasadne

częściowo zasadny

niezasadne

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1a, 2, 3 i 4 k.p.k. orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ

na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na zaniechaniu wszechstronnej i wnikliwej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a zwłaszcza w postaci spójnych i konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego B. B. (2), składanych tak na etapie postępowania przygotowawczego, jak i następnie przed Sądem, w zakresie opisywanego przez niego przebiegu zawarcia umowy kredytowej ze (...), które to wyjaśnienia prowadzić winny do wniosku, iż całokształt okoliczności towarzyszących zawarciu przez niego umowy kredytowej ze (...), a zwłaszcza podpisanie umowy w zupełnie nieuzasadnionym pośpiechu generowanym przez J. C. (1), bez możliwości zapoznania się z treścią dokumentacji, a wręcz w niewiedzy, iż oskarżony w ogóle podpisywał umowę kredytową, a nie wniosek o kredyt, jak również sama reakcja oskarżonego na fakt pojawienia się na jego rachunku środków pieniężnych w kwocie 2 300 000 zł, prowadzą do jednoznacznych wniosków, że oskarżony B. B. (2) nie działał z zamiarem bezpośrednim popełnienia występku, jakim jest oszustwo kredytowe spenalizowane w art. 297 § 1 k.k.,

co w konsekwencji doprowadziło do:

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę

orzeczenia, polegającym na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony B. B. (2) popełnił zarzucany mu czyn umyślnie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, której to postaci zamiaru wymaga ustawodawca do przypisania czynu z art. 297 § 1 k.k. podczas gdy nie zostało wykazane, że działaniu oskarżonego towarzyszył zamiar bezpośredni kierunkowy, a z jego wyjaśnień wynika, iż oskarżony nie chciał popełnić zarzucanego mu czynu polegającego na dokonaniu oszustwa kredytowego, a jedynie mógł godzić się na to, co jednak uniemożliwia przypisanie mu zamiaru bezpośredniego, a co więcej oskarżony swoją umyślnością nie obejmował faktu nierzetelności przedkładanych przez niego dokumentów, co w konsekwencji przesądza o braku wypełnienia wszystkich znamion zarzucanego mu czynu;

3. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ

na treść orzeczenia, a to art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez brak wskazania, z jakich powodów sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, a także niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, w tym w szczególności kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu, celu działania oskarżonego, jak też powodów, dla których Sąd I instancji przyjął, iż oskarżony działał w sposób umyślny z zamiarem bezpośrednim;

4. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ

na treść orzeczenia, a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. przejawiającą się w poczynieniu

niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów zgromadzonych w sprawie, nie pozwalał na ustalenie faktów w sposób nienaruszający zasady in dubio pro reo, bez ryzyka błędu w tym zakresie, w szczególności poprzez poczynienie przez Sąd bezpodstawnego domniemania, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę

orzeczenia w sprawie, poprzez przyjęcie, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w sytuacji gdy warunkiem odpowiedzialności za współsprawstwo jest wykazanie, że współdziałających łączyło porozumienie obejmujące wykonanie czynu zabronionego zgodnie z przyjętym podziałem ról, a każdy z uczestników porozumienia obejmował świadomością całość znamion określonego czynu zabronionego, przy czym współdziałający muszą mieć świadomość wykonania czynu zabronionego, a zatem wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia, podczas gdy w świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów nie sposób przyjąć po stronie oskarżonego konstrukcję współsprawstwa, w szczególności zaś, że oskarżony miał świadomość i obejmował nią to, że uczestniczy w popełnieniu przestępstwa;

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę

orzeczenia, polegający na wadliwym uznaniu, że dokumenty w postaci umów: pomiędzy Agencją (...)

reprezentowaną przez właściciela B. B. (2) a (...), z której wynikało, iż otrzymuje on wynagrodzenie miesięczne w kwocie 21.500 zł netto, oraz pomiędzy Agencją (...) reprezentowaną przez właściciela B. B. (2) a (...) sp. z o.o. reprezentowaną przez J. C. (1), z której wynikało, że otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 25 000 zł miesięcznie miały istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego, w sytuacji gdy z zeznań świadka K. C. oraz A. D. wynika, że dokument taki nie był wystarczający do uzyskania wsparcia od (...) i sama umowa o pracę bez zaświadczenia nie miałyby jakiegokolwiek znaczenia

- świadek K. C.: „do tej umowy o pracę klient musiałby dołączyć oświadczenie o dochodach, lub przedłożyć zaświadczenie”.

- świadek A. D.: „Wyliczanie zdolności pożyczkowej, był taki wzór określony uchwałą zarządu, każdy klient ubiegający się o pożyczkę musiał udokumentować wysokość swojego dochodu poprzez przedstawienie takiego zaświadczenia o dochodzie bądź innych dokumentów np. jeśli prowadzi działalność gospodarczą. Podstawą było zaświadczenie o dochodzie. Zaświadczenia o dochodzie były potwierdzane telefonicznie poprzez dzwonienie do zakładów pracy”;

7. naruszenie przepisów prawa materialnego a mianowicie art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zobowiązanie oskarżonego B. B. (2) do naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz Syndyka Masy Upadłości Spółdzielczej Kasy

	<p>Oszczędnościowo-Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej kwoty 5 000 zł, podczas gdy w przypadku skazania za czyn o znamionach wyłącznie oszustwa kredytowego z art. 297 § 1 k.k. nie ma podstaw prawnych do orzekania o obowiązku naprawienia szkody od oskarżonego, albowiem czyn zabroniony z art. 297 § 1 k.k. jest przestępstwem formalnym, bezskutkowym, a do wypełnienia jego znamion dochodzi już tylko przez przedstawienie przez sprawcę w toku ubiegania się o np. pożyczkę pieniędzy dokumentów fałszywych, poświadczających nieprawdę, nierzetelnych albo nierzetelnych pisemnych oświadczeń istotnych dla uzyskania kredytu, co implikuje wniosek, iż nie występuje tu szkoda materialna, do której naprawienia należałoby zobowiązać sprawcę;</p> <p>8. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego, przejawiająca się zwłaszcza w orzeczeniu znacznego okresu próby, tj. 3 lat, a tym samym orzeczenie jej w wymiarze przekraczającym stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, przy nieuwzględnieniu w stopniu wystarczającym wszelkich okoliczności przemawiających za orzeczeniem go w minimalnym zakresie, w tym właściwości i warunków osobistych oskarżonego, zasad prewencji ogólnej i szczególnej oraz sposobu i okoliczności popełnienia czynu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Z uwagi na charakter podniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego B. B. (2) wyżej</p>		

wymienionych zarzutów, Sąd Apelacyjny uznał za właściwe łączne ich rozpoznanie.

Dokonując oceny podniesionych zarzutów Sąd Apelacyjny nie podzielił ich zasadności

odnośnie zawartych w apelacjach zarzutów obraży art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., oraz art. 410 k.p.k., ani pozostałych zarzutów tak obraży przepisów prawa materialnego, jak i przepisów postępowania, mogących mieć wpływ na treść orzeczenia czy wynikającego stąd zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, przedmiotowe apelacje mają charakter wyłącznie polemiczny z prawidłowymi ustaleniami i ocenami poczynionymi przez Sąd I instancji i w żaden sposób nie mogą ich podważyć. Stanowisko Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie w istocie mogłoby się sprowadzić do powtórzenia rozważań przedstawionych przez Sąd Okręgowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Uzasadnienie to jest wystarczająco szczegółowe, uwzględnia także zasady logiki i doświadczenia życiowego, co powoduje, że zawarte tam ustalenia i oceny są w pełni trafne, a Sąd Odwoławczy w całości je akceptuje i przyjmuje jak swoje. Nadmienić należy, że przecież Sąd Odwoławczy nie proceduje w oderwaniu od akt sprawy. Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i rzetelny. Zostały przeprowadzone wszystkie dowody niezbędne dla wszechstronnego

wyjaśnienia okoliczności sprawy i ustalenia prawdy materialnej. Sąd I instancji, stosownie do wymogu określonego w art. 410 k.p.k., ujawnił w toku rozprawy głównej całość materiału dowodowego. Jednocześnie Sąd Okręgowy w sposób przekonywujący, zgodny z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logiki ocenił cały zgromadzony materiał dowodowy, wskazując które z dowodów są wiarygodne i w jakiej części, którym, w jakiej części odmówił przymiotu wiarygodności i z jakiego powodu, na których oparł ustalenia faktyczne, czemu dał wyraz w pisemnych motywach wyroku. Zaznaczyć należy, że nie każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom złożonym przez świadków w tej sprawie, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też wyrazem złamania zasady bezstronności sądu. Odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, jest realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów. Wymóg orzekania na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie oznacza

bynajmniej, że na sądzie orzekającym ciąży bezwzględny obowiązek powoływania się i wypowiedzania się odnośnie wszystkich bez wyjątku dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012r. V KK 428/11 LEX), o czym zdają się zapominać autorzy apelacji.

Należy podnieść, że przepis art. 4 k.p.k. formułuje ogólną zasadę procesową, której naruszenie może nastąpić przez obrazę konkretnych przepisów postępowania gwarantujących realizację zasady obiektywizmu, co należy wykazać w środку odwoławczym, a z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszym postępowaniu. Zarzut braku obiektywizmu Sądu jest oparty na subiektywnym odczuciu skarżących, wynikającym w szczególności z odmiennej oceny materiału dowodowego.

W ocenie sądu odwoławczego nie doszło bowiem do obrazę art. 170 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych w odniesieniu do świadków R. K. i M. G., jak również bezpodstawne oddalenie pytań oskarżyciela publicznego do świadka P. F. (2). Korzystanie przez Sąd z uprawnienia opisanego w art. 170 k.p.k. dla wyznaczenia zakresu materiału dowodowego przydatnego do rozpoznania sprawy w świetle zarzutu aktu oskarżenia nie może być poczytane za obrazę art. 7 k.p.k., ale za realizację dyspozycji zawartej w art. 366 k.p.k. i art. 368 k.p.k. Skarżący prokurator nie wykazał, aby uchylene konkretnych pytań, czy oddalenie konkretnych wniosków miało, bądź przynajmniej mogło mieć wpływ na treść wyroku, co stanowi wymóg skuteczności

zarzutu opartego na podstawie prawnej art. 438 pkt 2 k.p.k. Tym samym tak skonstruowany zarzut musi być uznany za nieskuteczny. Należy podkreślić, że sąd orzekający jest wręcz zobligowany, zgodnie z art. 171 § 1 k.p.k. do oddalania wniosków wpisujących się we wskazane tam kryteria, a co za tym idzie sam fakt uchylecia pytania, czy oddalenia wniosku dowodowego nie może być a priori uznany za uchybienie proceduralne.

Zarzucając naruszenie art. 366 k.p.k. skarżący prokurator kwestionuje (prawdopodobnie) zaniechanie wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności w sprawie wraz z rozstrzygnięciem istotnych wątpliwości na korzyść oskarżonych, co jego zdaniem, jest nieuprawnione. Podkreślić należy, że Przewodniczący kierując rozprawą czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem, bacząc aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, oceniane przez pryzmat realizacji zasady prawdy materialnej, a więc przez ocenę dokonanych ustaleń faktycznych. Przewodniczący powinien oddziaływać na przebieg postępowania dowodowego aby doprowadził do obiektywnego odtworzenia zdarzeń, zgodnie z ich rzeczywistym przebiegiem. Obowiązek prawidłowego kierowania rozprawą nie oznacza, że przeprowadzone muszą być wszystkie dowody zgłaszane przez stronę, ale tylko takie, które są istotne dla rozstrzygnięcia.

Tak samo odnosząc się do zarzutu obrazy art. 333 § 1 k.p.k. należy wskazać, że prokurator nie wykazał jaki wpływ na wynik sprawy ma, jego zdaniem, zobowiązanie go przez Sąd do określenia

dla dowodów z przesłuchania świadków wskazanych w akcie oskarżenia, jakie okoliczności mają być udowodnione, wobec czego zarzut ten nie może być uznany za zasadny.

Prokurator nie wykazał także jaki wpływ na wynik sprawy miało odstąpienie od nagrywania przebiegu rozprawy czy podnoszone okoliczności dotyczące publikacji orzeczenia, w tym „bardzo krytyczna ocena zachowania prokuratora” zawarta w ustnych motywach zapadłego rozstrzygnięcia.

W przedmiotowej sprawie, z uwagi na brak wątpliwości co do przebiegu zdarzeń będących przedmiotem zarzutów aktu oskarżenia brak było podstaw do zastosowania art. 5 § 2 k.p.k. Tym samym zarzuty naruszenia powołanego przepisu należy ocenić jako oczywiście niezasadne. Podstawą zastosowania instytucji uregulowanej w tym przepisie jest istnienie w sprawie wątpliwości, których nie da się usunąć. Takich wątpliwości w sprawie po prostu nie było. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w następstwie czego wyeliminował z opisu i kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu przepis art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. – pomocnictwo do wyrządzenia szkody w obrocie gospodarczym oraz art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. - przywłaszczenie powierzonego mienia znacznej wartości, które miały polegać na ułatwieniu innym osobom, w tym będącym zobowiązanym na podstawie Statutu (...), Regulaminu Zarządu i Podziału Czynności Członków Zarządu do zajmowania się sprawami majątkowymi (...) w W. popełnienie czynu polegającego

na przywłaszczeniu i niekorzystnym rozporządzeniu mieniem (...) w W., wyrządzając szkodę majątkową (...) w W. w wielkich rozmiarach, poprzez nadużycie udzielonych im uprawnień, które to osoby działały w ten sposób, że w celu uzyskania przez niego (nich) dla innej osoby pożyczki wzięły udział w udzieleniu ww. pożyczki na podstawie poświadczających nieprawdę i nierzetelnych dokumentów, mając świadomość, że nie ma (mają) zdolności kredytowej, a przedłożone dokumenty poświadczają nieprawdę i są nierzetelne, oceny zdolności kredytowej i ewentualnie zabezpieczenia hipoteką były nieadekwatne w stosunku do wysokości pożyczek oraz nie dawały gwarancji skutecznej egzekucji pożyczki i podjęły decyzję o przyznaniu pożyczki we wnioskowanej wysokości, w wyniku czego zawarli umowę pożyczki, a uzyskaną sumę przekazali innym osobom, czym ułatwili przywłaszczenie przez te osoby powierzonego mienia znacznej wartości ze (...) w W. w postaci pieniędzy.

(cz. 6 uzasadnienia. Inne zagadnienia).

Dodać należy, że zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego B. B. (2), dotyczące niewypełnienia znamion występków z art. 297 § 1 k.k., zamiaru, rzetelności dokumentów, mają charakter wyłącznie polemiczny z prawidłowymi ocenami i ustaleniami Sądu Okręgowego. Skarżący pomijają, że Sąd ten dokonał analizy dokumentacji dotyczącej uzyskania pożyczki przez tego oskarżonego, zeznań świadków M. C., J. C., B. S. na wskazane okoliczności, a także wyjaśnień

samego oskarżonego, który przyznał się do popełnienia czynu.

Natomiast Prokurator w samej apelacji popadł w sprzeczność twierdząc, że stoi na stanowisku, że skoro przedstawiciele (...) w W. wiedzieli o tym w jaki sposób i na podstawie jakich dokumentów są udzielane pożyczki, to nie może jednocześnie przyjmować, że oskarżeni w tej sprawie mogliby wprowadzać osoby, które zawierały umowy w imieniu (...) w W. w błąd co do okoliczności, jak na przykład wysokość dochodów, a wprowadzenie w błąd zawiera się przecież w zespole znamion oszustwa. „Mówiąc wprost - jeżeli nie miało miejsca wprowadzenie w błąd przedstawicieli (...) -u, to nie można też zarzucać popełnienia oszustwa typizowanego w art. 286 § 1 k.k.”... „Skoro jednak Sąd I instancji nie dostrzegł udziału oskarżonych w wyrządzeniu szkody majątkowej we współdziałaniu z M. C. (1) i przedstawicielami (...) w W., jak postulował oskarżyciel, to powinien był dokonać oceny czy zachowanie to, stanowiące przedmiot przedstawionych zarzutów, pozostające w granicach zarzuconych oskarżonym czynów, z zachowaniem ich tożsamości, nie stanowiło oszustwa penalizowanego art. 286 § 1 k.k.” (str. 31 apelacji).

Niezasadny jest zarzut dotyczący czynu przypisanego K. K. na szkodę (...) Bank (...) S.A., gdzie Sąd przypisał oskarżonej przestępne przedłożenie nierzetelnych dokumentów w pokrzywdzonym Banku, a nie uznał, aby w ten sposób K. K. doprowadziła Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Prokurator najpierw zarzucił, że Sąd bezzasadnie nie

wziął pod uwagę, że oskarżona sama nie miała zamiaru spłaty kredytu i nie mogła go mieć, albowiem przy jej dochodach i stanie majątkowym nie była osobą, która byłaby zdolna do spłacenia tej pożyczki zgodnie z jej warunkami (str. 41 apelacji). Podniósł, że Sąd pominął też konieczność dokonania pod tym kątem oceny dowodów w postaci dokumentacji czy wyjaśnień samej oskarżonej. Jednak dalej prokurator nie jest konsekwentny w swoich wywodach, gdyż w innej części apelacji sam wskazał, że oskarżona K. K. przystąpiła jednak do spłaty pożyczki (str. 42v apelacji).

Nie może pozostać obojętny fakt, że pożyczka jednak została całkowicie spłacona (informacja z Banku (...) S.A. 12.06.2019r.).

Sąd Okręgowy nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień dotyczących obrazy przepisów postępowania ze sfery oceny i gromadzenia dowodów, ani błędu w ustaleniach faktycznych, który jest konsekwencją tych przepisów i przez który miał być zrealizowany obowiązek zawarty w art. 438 pkt 2 k.p.k. wykazania wpływu obrazy przepisów procedury karnej na treść wyroku. Wszystkie te zarzuty nie znalazły akceptacji sądu odwoławczego. Prawidłowo Sąd Okręgowy ustalił, że czynnością sprawczą przestępstw wskazanych w wyroku Sądu Okręgowego zakwalifikowanych z art. 297 § 1 k.k. wobec wszystkich oskarżonych, którzy zostali skazani, w tym co do B. B. (2), było to, że działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą (M. C.) w celu uzyskania pożyczek przedłożyli w (...) w W. (a K. K. także w (...) Bank S.A.) podrobione dokumenty w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach,

oraz nierzetelne kwestionariusze wywiadu pożyczkowego, które miały istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego (pożyczki). Zasadnie Sąd I instancji wskazał, że jeśli chodzi o czynność sprawczą określenia „przedkłada” to pod pojęciem tym należy rozumieć wszelkie działania polegające na składaniu dokumentów, a więc występowanie z tymi dokumentami lub oświadczeniami (w tym przypadku do (...) w W., (...) Bank S.A.), podpisanie podrobionego przez inną osobę zaświadczenia, kwestionariusza wywiadu pożyczkowego itp. Nie bez znaczenia jest, że nie podważono twierdzeń wszystkich oskarżonych uzyskujących pożyczki, że byli przekonani, że zostaną one spłacone.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 399 § 1 k.p.k. należy stwierdzić, że w realiach niniejszej sprawy, także nie zasługuje na uwzględnienie. Obraza art. 399 § 1 k.p.k. nie może być uznana za uchybienie, które zawsze i w każdej sytuacji stanowi obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku sądu I instancji (art. 438 pkt 2 k.p.k.). Funkcja tego przepisu sprowadza się do braku zaskakiwania stron procesu zmienionym wartościowaniem prawno-karnym zachowania sprawcy. W sytuacji, gdy Sąd Okręgowy wyeliminował z opisu i kwalifikacji prawnej część zachowań oskarżonych, pozostawiając jedno stanowiące ich element, nie uprzedzając o tym stron, w realiach tej sprawy nie mogło mieć wpływu na treść wyroku.

Nie został uznany za zasadny zarzut prokuratora odnoszący się do błędnego opisu czynu przypisanego

oskarżonej K. K. w pkt XV, odnośnie działania wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, gdyż za współsprawcę musiałaby zostać uznana osoba co do której w tym postępowaniu ustalono jedynie, że podwiozła oskarżoną do Banku na podpisanie umowy pożyczki dla M. C., czy osoba u której pozostawiła pieniądze w miejscu pracy M. C. (1) i przeznaczone dla niego.

Podobnie, nie został uznany zarzut dotyczący niewskazania przez Sąd innych miejsc popełnienia przestępstw, gdyż Sąd Okręgowy słusznie wskazał jedynie te miejsca gdzie działali oskarżeni w tej sprawie i gdzie nastąpił skutek.

Należy jeszcze raz nadmienić, że z ugruntowanych już poglądów orzecznictwa wynika, że odnośnie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., to stwierdzić należy, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy tego przepisu, podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny, czy nie została naruszona zasada in dubio pro reo, istotne jest jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli z materiału dowodowego sprawy wynikają różne wersje zdarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości, w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., bo w takim wypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego (vide

wyrok SA w Katowicach z 05.04.2007r., II AKa 30/07).

Odnosząc się do przedstawionego w apelacjach zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., należy stwierdzić, że jest on niezasadny, nie znajduje oparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd Okręgowy. Należy zwrócić uwagę, że w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji wskazał jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym z jakiego powodu i w oparciu o jakie przesłanki ocenił wiarygodność wyjaśnień oskarżonych. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena jest pełna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logiki, w pełni przekonująca, a tym samym swobodna i pozostająca pod ochroną art. 7 k.p.k.

Wysokość kwot stanowiących obowiązek częściowego naprawienia szkody wobec wszystkich oskarżonych, którym przypisano popełnienie czynu z art. 297 § 1 k.k., Sąd Okręgowy uzasadnił charakterem czynów im przypisanych i okolicznościami osobistymi dotyczącymi sprawców. Sąd odwoławczy nie podzielił zasadności zarzutów skarżących naruszenia przepisu art. 46 § 1 k.k., art. 56 k.k. W tej kwestii dość odwołać się do cytowanego również w odpowiedzi na apelację prokuratora obrońcy oskarżonej K. K. fragmentu stanowiska Sądu Najwyższego zawartego w postanowieniu z dnia 11 maja 2012r. w sprawie IV KK 365/11, LEX nr 1215334: „Rozstrzygnięcie o tym, czy zobowiązać sprawcę

do naprawienia wyrządzonej szkody w całości czy też w części może występować wtedy, gdy ujawniony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie tej szkody w całej wysokości, gdy szkoda została uprzednio w części naprawiona albo gdy naprawienie szkody w całości byłoby nierealne lub też gdy zachowanie się pokrzywdzonego przed popełnieniem przestępstwa czy w czasie popełnienia przestępstwa nie uzasadnia naprawienia mu szkody w całości, albo wreszcie gdy sam pokrzywdzony przyczynił się do powstania szkody”. Nie doszło także do obrazy przepisu art. 415 § 1 k.p.k., albowiem, jak słusznie zauważył już sam skarżący, podstawa prawna wytoczonego powództwa ma najpewniej charakter kontraktowy.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonych kar jednostkowych, łącznych oraz okresów próby, należy podnieść, że wskazywany przez prokuratora i obrońcę oskarżonego B. B. (2) wymiar kar nie może być traktowany jako rażąco niewspółmierny wobec kar wymierzonych.

W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i o oczywistą, a więc nie dającą się zaakceptować dysproporcję między karą

wymierzoną, a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Powołując zarzut z art. 438 pkt 4 k.p.k. Prokurator nie odnosi się do faktów, że oskarżeni figurują jako osoby niekarane, złożyli wyjaśnienia, które były podstawą poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie, motywacji oskarżonych jaka legła u podstaw popełnienia czynów oraz faktu, że ostatecznie z popełnionych przestępstw nie osiągnęli przysporzenia majątkowego, a szkoda została, co najmniej w części, naprawiona. Zaś obrońca oskarżonego B. B. (2) nadaje tym okolicznościom nadmierne znaczenie. Z punktu widzenia prewencji ogólnej i szczególnej oraz zasad wymiaru kary wyrażonych w art. 53 § 1 i 2 k.k. oskarżeni zasługują na warunkowe zawieszenie orzeczonych kar pozbawienia wolności i kar łącznych pozbawienia wolności na wskazane w wyroku okresy. Po stronie oskarżonych istnieje pozytywna prognoza wynikająca z przeprowadzonego postępowania, dotychczasowego sposobu życia, że ponownie w konflikt z prawem nie wejdą. Ustalone okresy próby, w tym wobec oskarżonego B. B. (2), będą właściwe do sprawdzenia trafności tej pozytywnej prognozy.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego B. B. (2), który sformułował zarzuty obraży

przepisów prawa procesowego i w konsekwencji błędów w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie prawa materialnego art. 46 § 1 k.k. oraz zarzut rażącej niewspółmierności kary zasadniczo pozostaje aktualne stanowisko sądu odwoławczego jak wyżej, w tym także w odniesieniu do zarzutów apelacji prokuratora.

Chybiony jest zarzut dotyczący naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Nowelizacja Kodeksu postępowania karnego z dnia 27 września 2013r. uprościła treść uzasadnienia, gdyż w nowym art. 424 § 1 k.p.k. już na wstępie wskazuje się, że uzasadnienie powinno zawierać jedynie „zwięzłe” wskazanie faktów uznanych za udowodnione lub nieudowodnione oraz dowodów, na których się oparto, informację, dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych, jak też „zwięzłe” wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. Zarówno z doktryny prawniczej, jak i orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, niekwestionowany pogląd, że niewłaściwe jest ogólne powoływanie się przez sąd na przeprowadzone na rozprawie dowody, gdyż konieczne jest wskazanie i ustalenie, które z nich, w całości lub w konkretnym fragmencie, odnoszą się do określonych okoliczności faktycznych, wymagających uzasadnienia w sprawie. W razie istnienia sprzeczności pomiędzy dowodami sąd powinien wyjaśnić w uzasadnieniu, na których z nich się oparł oraz dlaczego odrzucił inne; oznacza to, że z taką samą sumiennością sąd powinien oceniać zarówno te dowody, które odrzuca, jak i te, na których opiera wyrok (por. postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 23 lipca 2003r., V KK 345/02, LEX 80300, Komentarz do K.p.k., T. Grzegorzcyk, wyd. 6, s. 1394-1398). Wbrew zarzutom apelacji, w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy sprostął tym wymogom, na co wskazuje wnikliwa lektura uzasadnienia.

Nie uwzględniono zarzutu naruszenia art. 624 § 1 k.p.k., albowiem skarżący nie wykazał faktycznych podstaw zarzutu i nie uwzględnił faktu, że tym samym wyrokiem oskarżeni, których zarzut dotyczy zostali obciążeni innymi zobowiązaniami finansowymi.

Wnioski:

prokuratora o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

obrońcy oskarżonego B. B. (2) o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia wniosku z pkt 1, z ostrożności procesowej o :
- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary orzeczonej wobec B. B. (2) za czyn przypisany mu w pkt XXII wyroku do 6 miesięcy pozbawienia wolności i zawieszenie na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonania orzeczonej w pkt XXII wyroku kary w stosunku do tego oskarżonego na okres próby wynoszący 1 rok, oraz o uchylenie pkt XXX w jakim Sąd orzekł o obowiązku naprawienia przez B. B. (2) szkody w części tj. w kwocie 5 000 zł, 3. zwolnienie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadne

oskarżonego w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Ponieważ zarzuty przedstawione w apelacjach prokuratora i obrońcy oskarżonego B. B. (2) okazały się niezasadne – w konsekwencji wnioski środka odwoławczego nie zostały uwzględnione.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok skazujący oskarżonych.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok jest prawidłowy, gdyż wynika on logicznie z ustaleń faktycznych Sądu I instancji, których apelujący nie zdołali podważyć. Zaś te ustalenia były wynikiem poprawnej oceny materiału dowodowego, dokonanej z zachowaniem zasady swobodnej oceny dowodów –	

<p>art. 7 k.p.k. i zasady obiektywizmu – art. 4 k.p.k. Sąd Apelacyjny w pełni podzielił ustalenia i oceny Sądu Okręgowego zawarte w pisemnych motywach wyroku.</p> <p>Szczegółowe powody utrzymania w mocy wyroku są tożsame z tymi dla których zarzuty apelacyjne zostały uznane za niezasadne w części 3 uzasadnienia.</p> <p>Ponadto Sąd Apelacyjny nie stwierdził z urzędu istnienia podstaw do uchylenia, bądź zmiany wyroku poza zakresem zaskarżenia, tj. przesłanek określonych w art. 439 i 440 k.p.k.</p>	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Zwolniono oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, obciążając wydatkami Skarb Państwa, mając na uwadze konieczność uiszczenia zobowiązań finansowych wynikających z wyroku Sądu I instancji, w tym zwłaszcza zobowiązań do naprawienia szkody oraz uznając, że przemawiają za tym względy słuszności.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok skazujący	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok skazujący	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana